

Та було у матері чотири сини

Борис Олійник

Та було у матері чотири сини.
(Люлі-люлі. Гойда-хить).
Колисала їх, поки мала силу.
Виросли – пустила у світ.

Як прощались – присягали, звісно,
Ми ж тобі і те і се:
І любов довічну, і вірну пісню
У своєму серці принесем.

Та й пішли собі на чотири боки:
Хто пляями, хто шосе.
Снопувались дні, скиртувались роки,
Забувалось те і се.

В того жінка вийшла якась невинна,
В того клопоту як гусей.
Третій побивавсь: “Діла державні”.
А четвертий – те і се.

Мати працювала в городній бригаді
І любила борщ пісний.
Перед сном, бувало, вмикала радіо,
Як передавали пісні.

А роки летіли, мов сиві коні...
Вже й недобачати стала.
Над очима клала дашком долоні –
Ждала-виглядала.

На двадцяте літо сини згадали,
Вдарили у поли скрушно.
Зрештою, на карті... село відшукали –
Рушили.

За поріг ступили:
“Здрастуй, ненько,

Вибачай, що трохи запізно.
Так зате ж тобі ми, хоч і далеченько,
А таки ж принесли пісню”.

“То сідайте, діти. Дарма що тісно,
Дяка, що згадали мене.
А найбільша дяка вам за пісню!
То, синочки, хто ж почне?”

Перший зашарівся, наче ружа,
Другий прикусив губу.
Третій наполохано: “А чи зручно?”
А четвертий каже: “Забув”.

І чогось так боязко озираються,
Мовби хтось у шию жене.
Почекала мати
та й знов питається:
“Ну, так хто ж, синочки, почне?”

Мовчать...
То послала їм долівку ряднами,
А собі у голови – кужіль.
Перед сном ввімкнула звично радіо:
Хай уже співають чужі.